

Gorski:

Zanimive pripovedi profesorja Silvestra.

2. O vodni kaplji.

(Nadaljevanje.)

ekaj časa je tako visel ledeni oblak v nebotičnih višinah. Potem se je premaknil. Mrzli vetrovi so ga nagnali nazaj proti severnim krajem — vedno dalje in dalje — dokler ga niso pripodili visoko gor tik nad alpsko pogorje. Tam je obstal in gledal globoko dol v temne prepade in doline, kjer so se skrivale samotne hišice in ljubke vasice. Oziral se je pa tudi po strmih čeréh in po gorskih vrhovih, ki sta jih pokrivala večni led in sneg.

Pa kakor da se je naveličal tega ogledovanja, se je naenkrat spustil nižje s svojih nebotičnih višin. Čim nižje je padal, tem gostejše so postajale v njem ledene iglice, tem bolj so se družile. Naenkrat — čudna izpremema: iz iglic so nastale prekrasne zvezdice, pa padale vedno nižje proti zemlji — v začetku polagoma in poredkoma, potem pa vedno hitreje in številneje. Iz iglic so nastale snežinke: pričelo je snežiti.

Med temi snežinkami-zvezdicami je bila tudi naša kaplja. Tej zvezdici so se pridružile še druge, in vse skupaj so tvorile snežen kosmič, ki se je spuščal nižje in nižje proti zemlji, dokler ni obležal visoko nekje v gorah na nekem gorskem slemenu.

Kajpada ni ostala osamljena ta zvezdica-kaplja na tem slemenu. Milijone in milijarde jih je bilo že ondi, in milijoni in milijarde so prišle še za njimi. A dasi ni bila osamljena, vendar se ji je zdelo življenje v teh gorah silno pusto in dolgočasno. Vse drugače se je prej živelo gori pod sinjim nebom, pa tudi doli na valovih Sredozemskega morja. Tu je bilo vse tako tiho in mrzlo; ondi gori in zlasti še doli pa tako veselo in toplo v žarkih južnega solnca!

Ni bilo čudno, da je naša kaplja težko pričakovala odkod rešitve. Pa res! Primeroma kmalu se ji je želja izpolnila. V dolino je namreč prišla vesela pomlad, in z njo je zapihal topli jug, pa se oglasil tudi visoko v gorah. Ljubeznivo je pobožal, potem pa vedno gorkeje poljubljal snežne plasti, ki so pokrivalo gorska slemena in kjer je bila zakopana tudi naša snežinka, hočemo reči: kaplja. Že so postajale plasti precej mehkejše, in mehko je postalo tudi okrog snežinke. S tem ji je bilo dano znamenje, da bo skoraj napočila zanjo ura nove poti — v dolino. Slutila je pa, da ta pot v dolino ne bo kdovekaj prijetna, a druge rešitve ni bilo, če hoče priti iz gorske samote spet v prijetnejše razmere. Tako je čakala in zvedavo prisluškavala, kdaj zagrmí vsa nagomiljena plast v dolino.

Ni se varala. Priletel je nad gorsko sleme velikanski orel. Ni prišel z namenom, da si tu poišče hrane, pač pa zato, da se odpočije na svojem poletu. Krožil je namreč nad gorskimi prepadi vesel, da se je tudi zanj vrnila topla pomlad. Tod je zdaj počil nekaj časa na zmrzlem snegu. Ko se je pa dvignil, da odleti, je odkrušil s svojimi kremplji precejšnje ledeno kepo. Ta se je začela valiti po strmini nizdol. In kolikor dalje se je valila, tem več snega se je nabiralo okrog nje. Že ni bila več kepa, ampak cela bala snega, ko je dospela na ono mesto, kjer je čakala rešitve naša snežinka. In tedaj se je zgodilo nekaj čudnega.

Zagrmelo je, kot da se je utrgala cela gora. Zazibalo se je, kot da je prišel konec sveta. In bela plast snega, na dolgo in široko, se je zagnala v hipu proti dolini. Ali s kakšno silovito hitrostjo in močjo je šlo navzdol! Nič se ni moglo protiviti tej sili. Drevje je hreščalo, grmovje je polegalo, kamenje se je valilo, gorske kočice in shrambe, koder so imeli ljudje čez zimo shranjeno seno, so se rušile, vse naokrog pa je bučalo in grmelo, kot da streljajo nekje v daljavi z najtežjimi topovi... Ljudje po dolinah so postajali, vlekli na ušesa in s strahom govorili: »Plaz se je utrgal! Kaj bo, če pridrvi celó dol do nas?...«

In pridrvelo je res, pa k sreči zunaj vasi. Toda tik ob vasi se je ustavila v široki globeli vsa ta ogromna množina nakopičenega snega, pomešanega s skalami in grmovjem, s senom in hlodi... Oj, če bi se bilo vse to zagnalo v selo! Konec bi bilo hiš in ljudi. Zato so ljudje hvaležno sklepali roke in govorili otrokom: »Boga zahvalite, da vas in nas ni podsul plaz!«

Drugače pa naša snežinka. Ona je dobro vedela, da je to za njo rešitev iz gorske osamelosti. Sicer ji ni bilo prijetno, ko se je kotalila v snežnem valovju po hribu navzdol. Podobno ji je bilo kot takrat, ko je bila v parnem kotlu. Zdelo se ji je, da gre za njeno življenje. Toda potuhnila se je in naredila brezčutno, ko je odletavala med potjo sem in tja, dokler ni obstala do smrti izmučena kraj vasi v oni globeli.

»Hudo je bilo,« si je rekla, ko se je iznova prebudila ob solnčnih žarkih iz svoje onemoglosti. »Pa saj je zdaj najhujše prestano,« se je potolažila. »Solnce me bo kmalu ogrelo, in novo življenje bo prišlo v mé.«

Ni se zmotila. Solnce je božalo vsak dan ljubkeje sneženi plaz. Tajal se je in tanjšal od dne do dne bolj. Že je pritekel izpod njega bister potoček... In tudi njo, našo snežinko, je solnce ljubeznivo poljubilo, tako ljubeznivo, da se je izpremenila v pravo vodno kapljico pa zadržala v spodaj izvirajoči potoček.

Veselo je zarajala v njem. Zdaj je bila spet v svojem toku. Urno je skakljala od kamenčka do kamenčka, zadovoljna se ozirala na gričke in hribočke, gledala na zelene travnike in na rodovitne njive. Nič ji ni kalilo veselja. Tako se je prigugala do mlina, ki je stal ob potoku koncem vasi. Tam šele jo je obšla skrb, kaj bo zdaj. Pa vsa razigrana, se je pognala brez obotavljanja po žlebu na veliko kolo. Tam pa na staro kolesno lopato, pa je pripomogla z milijoni drugih sestic, ki so se

istočasno usule iz žleba na lopate, da se je kolo hitreje zavrtelo. Iz lopate je pa skočila vsa razposajena globoko v tolmun, misleč, da se tu malo odpočije in si ogleda, kako je napravljen mlin. Toda kar brž jo je zgrabil v tolmunu močan vrtinec in — hočeš nočeš — morala se je vdati. Šlo je navzdol. Sicer jo je vrtinec kmalu popustil, pa nazaj siliti ji ni kazalo, da si ogleda mlin. »Škoda časa!« si je déla, »ko je pa tako prijetno plavati in šumljati dalje po potoku.«

Potok pa je postajal vedno širši in ljutejši. Pravzaprav že ni imel več nobene prave struge, ampak drl je čez obširen prod, kjer je pa brž postajal mirnejši in manjši.

Kapljica za kapljico je izginjala med kamenčki. Vsaka si je potem iskala sama nadaljnih potov. Tudi naši kaplji ni kazalo drugače. Hitro je smuknila za nekim kamenčkom v luknjico in vrtala dalje po temnih stezicah, da je prišla naposled globoko v zemljo. Nič kaj ji ni bilo prijetno v tej podzemski temi. Tudi pot je bila marsikje, dasi dosti zanimiva, vendar nerodna. Zdaj je zadela ob kamen, zdaj se zbodla ob ostro železo, zdaj zopet obližnila čisto slan kamen, pa se spustila mimo srebrne žile. Pa tudi marsikaka golazen jo je pobožala s svojim gladkim in mastnim hrbtiščem... Prišla je že prav globoko v zemljo, kar naenkrat pa se ji je zazdelo, da jo pot spet dviga navzgor proti dnevni svetlobi. »Morda bo pa le res, da pridem prav kmalu spet na svetlo?« se je opogumila in pognala po vijugastih stezicah, marsikje skozi pesek in blato sama si kopljoča pot.

Hvala Bogu! Bil je konec tudi tem podzemeljskim naporom. Spet se je prikazala kaplja na svežem zraku. Za mestom je izviral bister studenček. Ta je bruhal vodne kapljice, ki so se bile porazgubile v produ, spet na svetlo. Nič kaj posebno se niso izpremenile, odkar so bile pod zemljo. Pač! Mestni zdravniki so ugotovili, da so nabrale na tej svoji poti mnogo zdravilne moči. Ta zdravilna moč bi mogla znabiti koristiti takim ljudem, ki so si s preobilo jedjo preveč odebelili svoj trebušček. Treba bo torej vodo napeljati v mesto in svetu razglasiti, da se nahaja v tej in tej okolici zdravilna mineralna voda.

Pa res! Mestni očetje so to tudi storili. Studenec, koder je prišla tudi naša kapljica na dan, so napeljali po ceveh celo v mesto, toda tako, da je vsakdo lahko točil vodo v svoji lastni hiši.

To je bilo pa spet povod, da se naša in nobena teh kapljic ni mogla dolgo veseliti zlate prostosti.

Naša kapljica se je vrtela in valila po temni cevi, dokler se ni ustavila ob neki pipi koncem cevi. Tam ji je stena oblastno zaklicala: »Stoj in nikamor naprej!« — Lahko si mislite, da to povelje naši nemirni kapljici ni bilo nič kaj všeč. Tiščala in tiščala je, naj jo vendar stena pusti dalje in ji da zlato prostost. Veliko bolj bi bila pa še tiščala na dan, ako bi bila vedela, kako imenitna je ta hiša, kjer zdaj čaka rešenja.

(Konec.)

